

Nr 293.

Av herr **Bergström**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i vissa delar av vägtrafikstadgan den 20 juni 1930 (nr 285).

I Kungl. Maj:ts proposition nr 171 med förslag till förordning om ändring i vissa delar av vägtrafikstadgan den 20 juni 1930, över vilket förslag Kungl. Maj:t vill inhämta riksdagens yttrande, stadgas i 10 § 3 mom. att »den, som vill företaga omkörning, bör där så erfordras medelst ljudsignal eller tillrop väcka den framförvarandes uppmärksamhet; — — —».

I den år 1930 av Kungl. Maj:t utfärdade och ännu gällande vägtrafikstadgan hade motsvarande bestämmelse följande lydelse: »den, som vill företaga omkörning, bör medelst ljudsignal eller tillrop väcka den framförvarandes uppmärksamhet». I det av Kungl. Maj:t nu framlagda förslaget har, som synes, till det hittillsvarande stadgandet tillagts orden »där så erfordras». Det tillkommer alltså den, som ämnar företaga omkörning, att själv avgöra, huruvida den framförvarandes uppmärksamhet skall påkallas eller ej.

Erfarenheten torde hava visat, att vid omkörning ett påkallande av den framförkörandes uppmärksamhet *alltid* är behövlig. Den framförvarande kan icke, även om han kan iakttaga det bakom kommande fordonet, veta i vilket ögonblick den efterfarande ämnar köra om. Därest en fordonsförare av någon anledning skall avvika från sin kurs, kan detta ske i det ögonblick den bakom körande företager omkörningen, och även om den förstnämnde är skyldig att medelst tecken angiva sin avsikt att vika ur kursen, är det mycket troligt, att den bakomvarande icke hinner stanna i så god tid, att sammanstötning kan undvikas. Säkerligen skulle ock i förekommande fall tvistigheter beträffande erforderligheten av signal från den omkörandes sida uppstå. Antagligt är ock, att motorfordonsföraren, som måste få den uppfattningen att ljudsignaler alltid äro av ondo, skall komma att hushålla med dem, även då omkörning skall företagas.

En ändring av Kungl. Maj:ts förslag därhän, att bestämmelsen om signalering vid omkörning finge kvarstå i den lydelse, stadgandet har i 9 § 3 mom. av nu gällande vägtrafikstadga, torde icke i avsevärd mån motverka strävandet efter den »tysta trafiken», men väl förekomma olyckor och olycks-tillbud.

På grund av vad sålunda anförts tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen vid avgivande av sitt yttrande över det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget till förordning om ändring av vissa delar av vägtrafikstadgan den 20 juni 1930 måtte göra

det uttalandet, att 10 § 3 mom. i förslaget, första stycket, må erhålla följande lydelse:

Den, som vill företaga omkörning, bör medelst ljudsignal eller tillrop väcka den framförvarandes uppmärksamhet; och bör denne skyndsamt genom ljudsignal eller annat lämpligt tecken giva tillkänna, att signalen uppfattats; samt sakta farten.

Stockholm den 18 mars 1935.

Alb. Bergström.
